

CUPRINS:

Un cuvânt înainte special, de Jack Canfield și Mark
Victor Hansen xi

~ **Puterea tămăduitoare a lui Dumnezeu** ~

1. Rețeaua mea, Sarah Michel 1
2. Iertarea, Bernie Siegel 4
3. Vizita, C. J. Herrmann 6
4. Puterea vindecătoare a iertării, Karen O`Connor 10
5. Medical, imposibil, John M. Briley jr., medic 14
6. Am fost la un pas să o pierdem, Sonia Jones 18
7. „Eu sunt,” am spus, Shirley McCullough 26
8. O inimă în dar, John Patterson,
poveste relatată lui Louise Tucker Jones 30
9. Zburând în țării cu vulturii, Toni Fulco 34

□

~ **Mâna lui Dumnezeu** ~

10. Doar două bilete pentru Indy, Rick Phillips 43
11. Ca un înger, Naomi Follis 46
12. O greșeală perfectă, Cheryl Waltermann Stewart 49
13. Mâna lui Dumnezeu, Jo Sticklely 52
14. 10 cenți, Patricia S. Laye 54
15. Speranță în disperare, Kathy Collard Miller 58
16. Din întâmplare, Candace L. Calvert 62
17. Însămânțează banii credinței, Patricia Lorenz 65
18. Răspuns la C.P. 222B, Barbara Baumgardner 69
19. Măruniș din cer, Susan Clarkson Moorhead 73
20. Fața de masă, Richard Bauman 77
21. Tot ce putem să dăruim, Ivy Olson 81

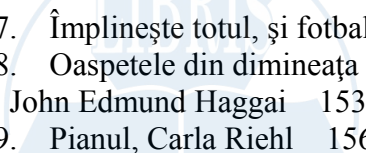
~ **Mângâiere din cer** ~

22. Dorința lui Lori, Gwen Fosse 89
23. Roaba lui Madeleine, Jenny Gore Dwyer 92
24. Aici sunt, aici rămân, Brittany Lynn Jones 96
25. Mesaj recepționat, Michele Wallace Campanelli 99
26. Călătoria în compania vizitatorilor,
Claire Luna-Pinsker 103
27. Neașteptatul dar de împăcare, Linda Lipinski 106
28. Mesajul, Thomas Brown 110
29. Un prieten pentru totdeauna, Marlene King 113
30. Un înger neprețuit, Margie Seyfer
relatăta lui LeAnn Thieman 116
31. Mandarinul lui Tommy, Ruth Hilton Hatfield 119

□

~ **Rugăciuni împlinite** ~

32. Câanta orchestra, Maria Nickless 127
33. Dumnezeu ascultă, DiAnn G. Mills 131
34. În mâinile lui Dumnezeu, Dianne E. Butts 135
35. Cum m-a făcut credința tată din nou,
Richard Whetstone 139
36. Nu pot să fac nimic, Sandra Picklesimer Aldrich 144

-
37. Împlinește totul, și fotbalul și restul, Patricia Lorenz 148
38. Oaspetele din dimineața de iarnă,
John Edmund Haggai 153
39. Pianul, Carla Riehl 156

□
~ **Puterea iubirii** ~

40. Acum suntem toți evrei, Bryan Aubrey 165
41. Pe stânci, Dick Purnell 168
42. Calul dansator, Lori Bledsoe 172
43. Scrisori de speranță, Shelley McEwan 178
44. Ard templele, Rabin Mona Alfi
relatăta lui Bryan Aubrey 181
45. Un dar din partea femeii în alb, Barbara Bartocci 186
46. Vizita unei mame, Patricia A. Walters-Fischer 190
47. Copilul special al cerului, John și Edna Massimilla 193

~ **Familia** ~

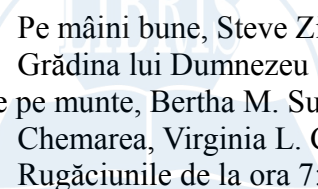
48. E posibil să ai dreptate, Amy Seeger 199
49. Un vapor pierdut, Tanya Bank 204
50. Aici sunt, alături de tine, iubito, Mary Marcdante 206
51. Trandafiri de culoarea lavandei,
Caroline C. Sanchez 211
52. Rugăciune transmisă mai departe, Kimberly Ripley 215
53. Secretul borcanului de zahăr
al bunicii, Cookie Curci 217
54. Un Crăciun adevărat, Nancy Rue 221
55. Chipul lui Dumnezeu, Tony Collins 227
56. Viața, ce dar minunat, Barbara Jeanne Fisher 230
57. Copilul miracol, Ronna Rowlette 235

~ **Să însemni ceva** ~

58. Micul carnet negru, Todd W. Van Beck 245
59. Omul generos al lui Dumnezeu, Richard Duello 248
60. Femeia cu fursecurile, Kathryn Fanning 252
61. Atrasă de căldură, Marion Smith 258
62. Maica Tereza, vinul și eu, Robert F. Baldwin 261
63. Frumusețea americană, Arlene West House 264
64. Ai mai prins unul, Joey! Bob Perks 268
65. Scrisori pentru un străin, Susan Morin 272
66. La prima vedere, Linda Saraco 278
67. O rază de lumină, Jeanne Hill 282
68. Portofelul miraculos, Lisa Cobb 286
69. Reciclarea, Richard Duello 289
70. Ali și îngerul, Patricia Lorenz 293

~ **Momente speciale** ~

71. Cei patru preoți, Capela celor patru preoți 301
72. O rugăciune specială,
Michael Jordan Segal, M.S.W. 308
73. Oameni și elani, Peter Guttmacher 310
74. Acolitul, Richard H. Kiley 314
75. Toceala pentru examenele finale, Florence Littauer 317

-
76. Pe mâini bune, Steve Zikman 318
 77. Grădina lui Dumnezeu
de pe munte, Bertha M. Sutliff 323
 78. Chemarea, Virginia L. Clark 327
 79. Rugăciunile de la ora 7:07, Louise Tucker Jones 331

~ **Miracole** ~

80. Lisa, Stacie L. Morgan 337
81. O naștere furtunoasă, Debbie Lukaszewicz
relatăată lui LeAnn Thieman 340
82. Miracol pe direcția sud, Laurie Winslow Sargent 346
83. Frica de noapte, Nancy Harless 350
84. Au intrat! Willie Jolley 354
85. Salvarea, Robert E. Brooks jr.
relatăată lui Kimberly D. Green 359
86. Miracolul din Medjugorje, LeAnn Thieman 363
87. Primul miracol din viața mea, Dane E. Smith 368
88. Crearea unui miracol, Alex Domokos 370
89. Chemarea, Dawn J. relatăată lui Cheri Lomonte 374
90. Resuscitarea cardio-pulmonară, Johnnie Dowdy 378

~ **Sărbătoarea vieții** ~

91. A doua șansă, Renae Pick 385
92. O nouă șansă, Audrey Gilger 389
93. Călugărița zburătoare la mari înălțimi,
Sora Clarice Lolic relatăată lui Diana L. Chapman 392
94. Cum să fii nou și deosebit, Patricia Lorenz 395
95. Medicamentul bun, J. T. Garrett, doctor în educație,
doctor în sănătate publică 401
96. Păstrează-ți furculița, dr. Roger William Thomas 405
97. Viață plăcută, trecere bucuroasă,
Hal Zina Bennett, doctor în științe 408
98. Salvarea din Sarajevo, rabinul Richard Plavin 412
99. Pas cu pas, Jerry Sullivan 415
100. Ce zi e azi? Dennis Sibley relatăată lui Allen Klein 419
101. Pentru semenii, Judith Simon Prager 421

Acum suntem toți evrei

Privită de sus, din vârful culmii Rimrock care se întinde pe latura nordică a acestui oraș din Montana, Billings oferă o priveliște atrăgătoare, de metropolă activă, așezat pe vastul spațiu larg deschis al Vestului american. Locuitorii din Billings spun că trăiesc într-un loc bun și civilizată. Se mândresc cu calitatea școlilor și cu valorile solide ale familiei.

Ca urmare, a fost un șoc pentru mulți când, în noiembrie 1995, s-a declanșat un val de crime din ură îndreptate împotriva grupurilor minoritare din oraș.

Cei care au fost responsabili de aceste acte trebuie să-și fi spus că victimele lor aveau să fie ținte ușoare. Billings e predominant alb; indienii americani, afro-americii și evreii constituie un mic procent din populație. Dar sunt suficient de mulți pentru a îngrozi sau a șicana – sau cel puțin așa trebuie că s-au gândit acești exponenți ai urii.

Au organizat o serie de atacuri dezgustătoare. Au fost răsturnate pietrele de mormânt din cimitirul evreiesc. Au fost scrise cuvinte ofensatoare și a fost desenată o zvastică pe casa unei femeie de origine indiană. Oamenii care se rugau la o biserică a negrilor au fost intimidați. A fost aruncată o cărămidă în fereastra unui copil evreu care ținea o menora în ea.

Însă exponenții supremației albilor sau cine or fi fost ei, n-au ținut seama de locuitorii din Billings, care au avut un răspuns pentru ei – și nu a fost ceva la care se așteptau acești vânzători de ură. S-a născut repede o alianță, inițiată de biserici, syndicate, media și sute de cetățeni locali.

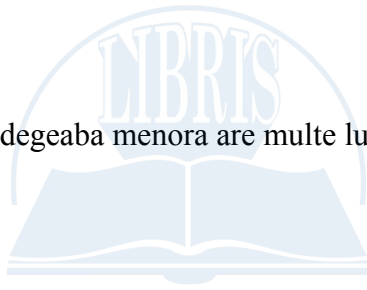
Rezultatele au fost spectaculoase. Prezența la biserică negrilor a crescut constant. Oameni cu origini etnice și confesiuni diferite au început să ia parte la serviciile religioase de acolo. Mesajul lor era clar: „Putem să fim diferiți, dar suntem unul. Dacă e amenințat unul dintre noi, suntem amenințați toți.”

Un spirit asemănător i-a impulsionat pe voluntari să vină toți și să vopsească locuința lui Dawn Fast Horse, femeia de origine indiană. Asta s-a întâmplat cu o viteză uluitoare. Dawn s-a trezit într-o dimineață și a văzut că locuința ei fusese vandalizată. Până seara, după ce-au venit două sute de oameni să dea o mână de ajutor, casa era revopsită.

Când s-a produs incidentul cu cărămida aruncată în fereastra unui copil evreu, un grup interconfesional a venit rapid cu o idee creativă. Acest grup și-a amintit exemplul danezilor în Al Doilea Război Mondial. Când naziștii au încercat să adune evreii danezi în lagăre de concentrare pentru ca apoi să-i extermine, poporul danez s-a pus repede în mișcare, în două săptămâni, transportând aproape toți evreii danezi în Suedia, la adăpost până la sfârșitul războiului.

La fel și oamenii din Billings s-au organizat și au început o campanie. Toată lumea s-a alăturat, inclusiv ziarul local, care a tipărit o pagină din Hanukkah, inclusiv o reprezentare color a unei minore. Mii de locuitori din Billings au tăiat menora din ziar și au lipit-o în ferestre. La sfârșitul lui decembrie era o experiență cu totul deosebită să te plimbi cu mașina prin Billings. Aproape zece mii de oameni își pusese acele minore din hârtie în ferestre și minorele au rămas acolo în cursul celor opt zile ale sărbătorii Hanukkah. A fost un răspuns strălucit pentru negustorii urii: un oraș în care erau doar vreo câțiva evrei, spunea într-un singur glas „Acum suntem toți evrei.”

Povestea întâmplărilor din Billings s-a răspândit repede, inspirând o mișcare națională intitulată „Nu în orașul nostru”. Copilul evreu care își pusese cu toată inocența menora în fereastră a ajutat la declanșarea unui lanț de evenimente care au afirmat în toată America principiul eliberator al unității în diversitate.

Nu degeaba menora are multe lumânări care licăresc pe un singur braț.

*Bryan Aubrey
Supă de pui pentru sufletul evreului*

Pe stânci

Suntem aici nu numai să învățăm despre iubire,
ci și să îi sprijinim și să-i învățăm pe semenii
noștri în această călătorie.

Mary Manin Morressey

Priveliștea de sus din Munții Stâncoși din Colorado pur și simplu tăia respirația. Peste tot în jurul nostru, munții aveau căciuli de zăpadă, deși era iulie.

Eram într-o excursie, dar nu una plăcută. Prietena mea, Paula, era în amonte, eu eram în aval. Ar fi trebuit să arunc vesel pietre turtite pe apa pârâului, dar eu stăteam pe un bolovan imens și priveam apa limpede ca cristalul curgând peste pietre. Și eram perfect mulțumit.

Cândva, fusese foarte distractiv să fim împreună – crezusem că era posibil să mă îndrăgostesc. Însă astăzi, Paula se purta ciudat. Trebuia să fie o întâlnire minunată, antrenantă – împrejurimile erau spectaculoase. Și eu agonizam din cauza tratamentului tăcerii pe care mi-l aplica Paula. Părea că între noi se ridicase un zid de gheață iar eu nu-l puteam topi.

Descumpănit și simțindu-mă respins, am scos o ediție mică de buzunar a Bibliei, de la spate. Voiam să citesc ceva ca să-mi mut gândurile de la durere. Cu o zi în urmă mă opriseam din citit la mijlocul unui capitol. Cu un oftat, am găsit locul unde mă opriseam din citit. Cu inima cam îndoită, am continuat: „Iubește-ți dușmanii”.

Dușmanii? M-am îndreptat citind. Asta era Paula. Uite cum se purta cu mine! Și mai departe spunea: „Fă-le bine celor care îți greșesc.” Da, ea cu siguranță greșea față de mine. Comportamentul ei lamentabil față de mine mă făcea să vreau să mă retrag. Cine ar avea nevoie de o asemenea durere?

Continuând să citesc, acest verset mi-a captat cu adevărat atenția: „Dă și ți se va da... căci cu măsura pe care o folosești ți se va măsura și ție.”

Mă concentrasem numai asupra mea. Mă simțisem îndreptățit în furia mea. Paula îmi arătase clar prin răceala ei că relația noastră se sfârșise. După tot ce făcusem pentru ea, îngheța bocnă relația noastră.

„Dă și ți se va da.” La fel cum pârâul de munte cădea în cascade peste pietre, alergau prin mintea mea gândurile la natura adevăratei prietenii. Chiar și când e jignit sau greșit înțeles, un adevărat prieten întinde mâna peste prăpastie. Un prieten adevărat este cel care dă, nu care ia.

Am fost înmărmurit de autocompătimirea mea. Mă concentrasem asupra „dușmanilor,” dar acum realizez că e mai bine să te concentrezi asupra „iubirii”. „Topește gheața – începând de pe partea zidului dinspre tine,” mi-am murmurat eu. Fără îndoială ar fi fost greu să încep să mă port frumos cu Paula. Ar fi putut să mă respingă total sau chiar să mă rănească și mai mult. Am decis că merita

riscul.

Trecuse mai bine de-o oră de când ne despărțiserăm. Căutând-o, am văzut-o în amonte, așezată pe o piatră, aproape de apa zgomotoasă, gălgâitoare. Nu m-a văzut, pentru că se uita în partea opusă și vuietul pârâului învolburat mi-a acoperit pașii.

Când am ajuns la zece pași de ea și i-am văzut ceafa, mi-am spus că eram prea nervos ca să-mi deschid inima față de ea. M-am retras între copaci, de-a lungul malului. Agitația mă mânca de viu.

Am încercat a doua oară să mă apropii de ea, dar m-am retras iarăși între copaci, cu respectul de sine la un minimum al tuturor timpurilor. Însă versetul continua să-mi plutească în minte: „Dă și ți se va da.” Asta mi-a dat curaj, dar nu chiar suficient de mult. Știam că dacă încercam și a treia oară, o să dau iar bir cu fugiții. Pe urmă mi-a venit o idee – să-i atrag atenția de la distanță. Dacă mă vede, trebuie să mă duc să vorbesc cu ea.

Am strigat, am zgâlțâit niște copaci și am bătut niște crengi. Ai încercat vreodată să faci mai mult zgomot decât un pârâu de munte învolburat? Este imposibil. Așa că m-am hotărât să arunc pietre – nu în ea, ci aproape de ea, ca să se întoarcă spre mine și să mă vadă.

A mers. Când s-a întors și m-a observat, m-am aventurat pe stâncile pe care stătea.

„Bună,” i-am zis eu. Nodul din gât mi se părea la fel de mare ca bolovanul pe care m-am așezat alături de ea. „Te superi dacă stau cu tine câteva minute?”

„Nu, nu mă supăr,” mi-a replicat ea cu o expresie surprinsă pe chip.

„Ce-ai făcut?” Era stânjenitor, dar altceva mai bun nu găsisem.

„A, m-am gândit. Tu ce-ai făcut?”

„Am citit. Vrei să-ți arăt ce-am citit?” Eram sigur că îmi auzea inima bătând să-mi spargă pieptul.

„Sigur.”

Am scos Biblia și am început să citesc: „Iubește-ți dușmanii.” Am vrut să fac un comentariu, dar mi-a fost teamă să nu-mi pierd calmul. „Dă și ți se va da.” Mi-am dres glasul. M-am bâlbâit. „În ultimele zile, de câte ori am încercat să comunic cu tine, am avut senzația că e un zid de gheață între noi. Poate că nu vrei să mă mai vezi vreodată, dar eu vreau să-ți spun care sunt sentimentele mele cele mai adânci pentru tine. Țin foarte mult la tine și vreau să fiu prietenul tău. Dacă tu nu mai vrei să ne vedem, voi fi deza-măgit, dar tot voi vrea să fiu prietenul tău.”

Am făcut o pauză, așteptând o negare furioasă. Ce am primit a fost o surpriză.

„Vrei să-ți spun la ce m-am gândit?” m-a întrebat Paula.

„Da! La ce te-ai gândit?”

„Ai început să-mi placi, dar m-am temut că tu o să mă respingi. Fostul meu prieten m-a rănit foarte rău și nu am vrut să mai sufăr din nou la fel. Așa că, pentru a-mi proteja inima, te-am ținut la distanță. Îmi pare rău. O să mă ierți?”

Chiar acolo, pe stânci, am început să ne spargem barierele fricii. Zidul de gheață s-a topit. O, cât de

ușor e să crezi ceva rău despre cineva și cât de greu să crezi ceva bun. Ridicarea fundațiilor unei relații strânse necesită curaj, dar lecția pe care am primit-o lângă acel pârau de munte a fost următoarea: caută să fii un prieten de încredere și continuă să îți asumi riscul să comunici cu onestitate și umilință.

Experiența noastră de pe stânci a fost minunată. Atât de minunată că șase luni mai târziu, într-un restaurant romantic din Atlanta, Georgia, i-am cerut mâna Paulei – să fie cea mai bună prietenă a mea pentru toată viața.

În ziua cununiei noastre, am făcut schimb de inele. Pe amândouă inelele noastre sunt inscripționate cuvintele, „Dă și ți se va da.”

De câte ori mă uit la inelul meu, îmi amintesc să dau, nu să iau. Iar acest gând simplu a fost totul în cei șaisprezece ani ai noștri de căsnicie.

Dick Purnell
Supă de pui pentru sufletul celui singur

Calul dansator

De prima oară când Bart mi-a povestit despre calul lui, Dude, am știut că între ei a existat o legătură specială. Dar nu am bănuit niciodată că Dude o să-mi prilejuiască un dar atât de minunat.

Crescând la ferma de o sută de ani a familiei în Tennessee, Bart iubea toate animalele. Însă Dude, calul castaniu și prietenos pe care Bart îl primise când împlinise nouă ani, a devenit preferatul lui. După ani de zile, când tatăl lui l-a vândut pe Dude, Bart a suferit în secret.

Chiar dinainte să mă căsătoresc cu Bart, știam și eu perfect ce înseamnă să suferi în tăcere. Din cauza slujbei tatălui meu, familia noastră se muta în fiecare an. În adâncul sufletului meu, îmi doream să fi putut rămâne într-un loc, unde să-mi fac prietenii profunde și durabile. Însă nu le spusese nimic părinților mei. Nu voiam să-i fac să sufere. Cu toate acestea însă, mă întrebam dacă măcar Dumnezeu putea să ne țină urma.

Într-o seară de vară din 1987, când împreună cu Bart mă legănam încet în leagănul de pe terasa din față, soțul meu mi-a spus brusc: „Ți-am povestit vreodată că Dude a câștigat Campionatul Mondial de dresură de cai?”

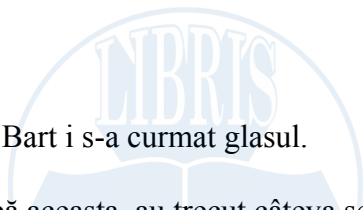
„Campionatul de cai de trăsură?” l-am întrebat eu.

„De dresură,” m-a corectat Bart, zâmbind blând. „E un fel de dans pe care-l fac caii. E nevoie de mult antrenament. Folosești frâul. E destul de greu.” Bart se uita în gol la pajiște. „Dude a fost cel mai bun cal de dresură care a existat.”

„Și-atunci de ce l-ai lăsat pe tatăl tău să-l vândă?” l-am sondat eu.

„Când am împlinit șaptesprezece ani, mi-am luat o scurtă slujbă în construcții, în Florida. Cred că tata s-a gândit că n-o să mai călăresc, așa că l-a vândut pe Dude fără să mă întrebe măcar. O fermă de cai înseamnă să cumperi și să vinzi cai în permanență.”

„Întotdeauna m-am întrebat dacă acestui cal i-a fost la fel de dor de mine cât mi-a fost mie dor de el. N-am avut niciodată curajul să încerc să-l găsc. N-aș fi suportat dacă ar fi pățit ceva...”

Lui Bart i s-a curmat glasul.

După aceasta, au trecut câteva seri fără ca Bart să mai aducă vorba despre Dude. Mă dorea inima pentru el. Nu știam ce să fac. Pe urmă, într-o după-amiază, când mă plimbam pe pajiște, mi-a venit un gând ciudat. În inima mea, o voce îmi spunea, „Lori, găsește-i-l lui Bart pe Dude.”

Cât de absurd! Habar n-aveam de cai și în mod sigur habar n-aveam cum să gădesc și să cumpăr unul.

Cu cât încercam mai mult să-l alung, cu atât mai puternic devenea acest gând. N-am îndrăznit să-l menționez altcuiva în afară de Dumnezeu. Îl rugam în fiecare zi să mă călăuzească.

Într-o dimineață de sâmbătă, la trei săptămâni de când îmi venise prima oară gândul „găsește-l pe Dude,” s-a oprit la noi un nou cititor de contoare, domnul Parker, când eu eram în grădină. Ne-am întins la o discuție prietenească. Când a menționat că odinioară cumpăraseră un cal de la tatăl lui Bart, l-am întrerupt.

„Îți mai amintești numele calului?” l-am întrebat eu.

„Sigur că da,” mi-a spus domnul Parker. „Dude. Am dat douăzeci și cinci de mii de dolari pe el.”

Mi-am șters pământul de pe mâini și am sărit de jos, cu respirația întretăiată.

„Știi ce s-a întâmplat cu el?” am întrebat.

„Da. L-am vândut cu un profit frumușel.”

„Unde e Dude acum?” am mai întrebat. „Trebuie să-l gădesc.”

„E imposibil,” mi-a explicat domnul Parker. „Am vândut calul cu ani de zile în urmă. E posibil chiar să fi murit până acum.”

„Dar ai putea... ai vrea să încerci să mă ajuți să-l gădesc?” După ce i-am explicat situația, domnul Parker a rămas uitându-se la mine fix câteva secunde. În cele din urmă, a fost de acord să se alăture căutării lui Dude, promițând să nu-i spună nimic
•ui Bart.

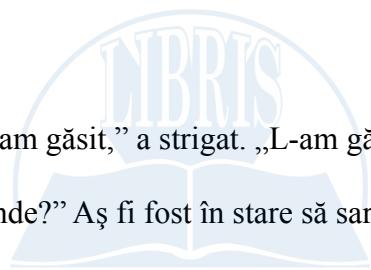
În fiecare vineri, timp de aproape un an, îl sunam pe domnul Parker să vadă dacă demersurile lui dăduseră vreun rezultat. În fiecare săptămână, răspunsul lui era același. „Îmi pare rău, deocamdată nimic.”

Într-o vineri l-am sunat pe domnul Parker cu o altă idee. „Ați putea cel puțin să-mi găsiți un mânz de-al lui Dude?”

„N-aș prea crede,” a zis el râzând. „Dude era scopit.”

„În regulă,” i-am răspuns eu. „O să cumpăr un mânz scopit.”

„Chiar că ai nevoie de ajutor.” Domnul Parker mi-a explicat pe urmă că animalele scopite nu pot să facă pui. Mi-a lăsat impresia că își dublase efortul de a mă ajuta. După alte câteva săptămâni, m-a sunat într-o zi de luni.

„L-am găsit,” a strigat. „L-am găsit pe Dude.”

„Unde?” Aș fi fost în stare să sar prin telefon.

„La o fermă din Georgia,” a spus domnul Parker. „Dude a fost cumpărat de o familie pentru fiul adolescent. Dar nu pot face nimic cu calul. De fapt, ei cred că Dude e nebun. Poate chiar periculos. Pariez că ai putea să-l răscumperi foarte ușor.”

Domnul Parker a avut dreptate. Am sunat la familia din Rising Fawn, Georgia și am făcut aranjamentele să-l răscumpăr pe Dude cu trei sute de dolari. M-am străduit să păstrez secretul până la sfârșitul de săptămână. Vineri l-am așteptat pe Bart la intrare, când a venit de la muncă.

„Mergi la o plimbare cu mine?” l-am întrebat eu cu glasul cel mai convingător. „Am o surpriză pentru tine.”

„Iubito,” a protestat Bart, „sunt obosit.”

„Te rog, Bart, am pregătit o masă la picnic. O să merite deranjul. Promit.”

Bart a urcat în jeep. În timp ce conduceam, inima îmi bătea atât de tare că credeam c-o să se spargă, în timp ce vorbeam chestiuni de familie.

„Unde mergem?” m-a întrebat Bart după treizeci de minute.

„Încă puțin,” i-am spus eu.

Bart a oftat.

„Scumpo, te iubesc. Dar nu-mi vine să cred că mă târăști așa după tine.”

Nu m-am apărat. Așteptasem prea mult ca să stric totul atunci. Pe de altă parte, când am virat din autostradă pe un drum cu pietriș, Bart era atât de furios, că nici nu mai vorbea cu mine. Când am virat de pe drumul cu pietriș pe unul de pământ, Bart mi-a aruncat o privire ucigătoare.

„Am ajuns,” i-am spus eu, oprindu-mă în fața celui de-al treilea stâlp de gard.

„Am ajuns, unde? Lori, tu ți-ai pierdut mințile?” s-a repezit Bart la mine.

„Nu mai urla,” i-am spus. „Fluieră.”

„Ce?” a zberat Bart.

„Fluieră,” am repetat. „Cum fluierai... cum îl fluierai... pe Dude... fluieră. O să înțelegi într-o clipă.”

„Păi... Eu... E o nebunie,” a mormăit Bart coborând din jeep.

Bart a fluierat. Nu s-a întâmplat nimic.

„Oh, Doamne,” am zis eu în șoaptă, „să nu fie vreo greșeală.”

„Mai fluieră o dată,” l-am îndemnat eu.

Bart a mai fluierat o dată și am auzit un zgomot în depărtare. Ce să fi fost? Aproape că mi se tăia respirația.

Bart a mai fluierat o dată. De-odată, la orizont a apărut un cal care alerga în galop. Până să apuc să deschid gura, Bart a și sărit gardul.

„Dude!” a strigat, alergând către prietenul lui iubit. Am văzut iureșul întâlnirii dintre cal și soțul meu ca într-o scenă din aceea de reîntâlnire de la televiziune, redată cu încetinitorul. Bart a sărit pe prietenul lui, mângâindu-i coama și bătându-l pe gât.

Imediat, pe deal au apărut un puști adolescent cu părul nisipiu, mestecând tutun împreună cu părinții lui, ofenșați la maximum.

„Domnule,” a strigat puștiul. „Ce faci? Calul e nebun. Ni-meni nu poate să facă nimic cu el.”

„Nu,” a tunat Bart. „Nu e nebun. E Dude.”

Spre uluirea tuturor, la comanda șoptită a lui Bart, calul neîmblânzit Dude a ridicat capul și a început să danseze. Cât s-a mișcat pe pajiște, nimeni n-a scos o șoptă. Când Dude și-a terminat dansul de bucurie, Bart și-a dat drumul din spinarea lui.

„Îl vreau pe Dude acasă,” a spus.

„Știu,” i-am răspuns cu lacrimi în ochi. „Au fost făcute toate aranjamentele. Putem să ne întoarcem să-l luăm.”

„Nu,” a insistat Bart. „Vine acasă în seara asta.”

I-am sunat pe socrii mei și au venit cu o remorcă pentru transportul cailor. L-am plătit pe Dude și am pornit spre casă.

Bart și-a petrecut noaptea în grajd. Știam că el și Dude aveau multe să-și spună. Când m-am uitat pe fereastra dormitorului, Luna arunca o lumină blândă peste fermă. Am zâmbit, știind că soțul meu avea de-acum o poveste minunată pe care s-o spună copiilor și nepoților.

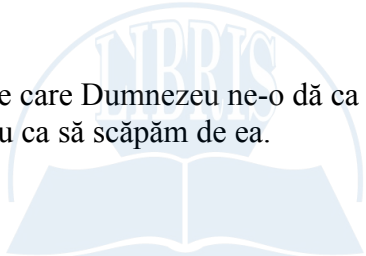
„Mulțumesc, Doamne,” am șoptit eu. Pe urmă mi-am dat seama care era adevărul. Căutarea lui Dude durase mai mult decât rămăsesem vreodată în același loc. Dumnezeu folosise acest proces de găsire a calului iubit al soțului meu pentru a-mi reînnoi încrederea în prietenul care ți-e mai aproape decât un frate.

„Mulțumesc, Doamne,” am șoptit din nou și am adormit. „Mulțumesc că nu l-ai pierdut niciodată din ochi pe Dude – și nici pe mine.”

*Lori Bledsoe
Supă de pui pentru sufletul nemuritor*

Scrisori de speranță

Speranța este o extraordinară grație spirituală

pe care Dumnezeu ne-o dă ca să ne controlăm frica,
nu ca să scăpăm de ea.

Vincent McNabb

Iubirea e răbdătoare, iubirea e generoasă... Întotdeauna apără, întotdeauna are încredere, întotdeauna speră, întotdeauna perseverează.” (1 Corintienii, 13:4,7)

Bunica noastră Lindsay, care stă în Burlington, Ontario, are acest fragment din Scriptură scris pe un magnet de pe frigider. Pentru vizitatori e doar un magnet; pentru familia noastră e un memento tandru al unei neprețuite povești de familie.

Totul a început cu un mesaj din ziarul orașului: „Pentru Lindsay – Draga mea, sunt bine. Sper că și tu și copiii sunteți bine.” Anul era 1943. Un radioamator recepționase acest mesaj fragmentat și îl redirecționase către ziarul orașului.

Martha Lindsay așteptase treisprezece luni lungi o veste de la Crucea Roșie că soțul ei, William Lindsay, supraviețuise scufundării vasului HMS Exeter, în întâi martie 1942. Ea își dăduse toată silința să-și ocupe timpul cu copiii, William fiind mereu prezent în rugăciunile ei. Într-o după-amiază, Crucea Roșie a contactat-o în sfârșit cu vestea pentru care se rugase – fusese localizat un William Lindsay, care în acel moment era prizonier de război.

Inima Marthei a tresărit de bucurie: William era în viață! Nu renunțase niciodată la speranță. Crucea Roșie i-a spus Marthei să înceapă să-i scrie mesaje lui William – mesaje scurte, nu mai mult de douăzeci de cuvinte, pe o carte poștală simplă – și să le trimită la Geneva. De acolo, Crucea Roșie urma să încerce să-i trimită cărțile poștale lui William.

Era permisă o singură carte poștală pe lună. Martha a început povestindu-i lui William nostimadele copiilor, Billy și Catherine, care erau mici de tot când îi văzuse el ultima oară. De asemenea, și-a dat toată silința să-și exprime iubirea și devotamentul pentru soțul ei pe micile cărți poștale albe. În numai douăzeci și cinci de cuvinte, i-a reamintit încontinuu că era iubit. Au trecut doi ani și jumătate de agonie, fără să primească un răspuns de la William, însă credința și speranța Marthei au rămas nezdruccinate.

Într-o dimineață de septembrie a anului 1945, când Martha se pregătea să ducă copiii la școală, poștașul i-a adus un colț de hârtie pe care i l-a vârat în cutia poștală. Când a răsucit hârtia, inima a început să-i bată cu putere. Imediat, ochii i s-au umplut de lacrimi recunoscând scrisul lui William: „Martha, am fost eliberat. Vin acasă.”

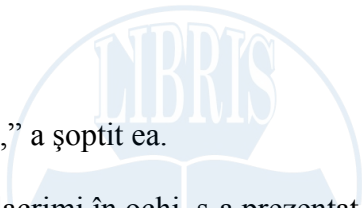
Într-o frumoasă zi de octombrie a anului 1945, William Lindsay s-a întors acasă, la familia lui. După ce i s-au potolit lacrimile, Martha l-a întrebat pe William dacă primise cărțile ei poștale. Din păcate, a aflat că nici măcar o carte poștală nu-și găsisese drumul către lagărul de prizonieri de război în care se aflase.

La scurt timp de la revenirea lui William acasă, într-o zi, s-a auzit o bătaie în ușă. Martha a răspuns și a găsit un marinar tânăr în picioare în fața ușii.

„Scuză-mă, tu ești Martha Lindsay?” a întrebat-o el.

„Da, eu sunt,” i-a răspuns ea.

„Soțul tău a fost prizonier de război?”

„Da,” a șoptit ea.

Cu lacrimi în ochi, s-a prezentat. „Numele meu e William Lindsay. Și eu am fost prizonier de război.” Și-a băgat mâna în buzunar și, foarte gentil, i-a înmânat treizeci de cărți poștale mici, legate cu o fundă.

„Am primit câte una în fiecare lună,” i-a spus marinarul. „Mi-au dat speranța care m-a ajutat să supraviețuiesc. Din adâncul inimii îți mulțumesc.”

La fel de generoasă, Martha i-a pus cărțile poștale în mâini, iar el și le-a dus la inimă.

„Iubirea e răbdătoare, iubirea e generoasă... Întotdeauna apără, întotdeauna are încredere, întotdeauna speră, întotdeauna perseverează.” (1 Corintienii, 13:4,7)

Shelley McEwan
Supă de pui pentru sufletul canadianului